

Ik geloof niet in God,
zei onze kleindochter van 11 jaar vorige week.
Dat was niet de eerste keer trouwens dat ze dat zei,
maar nu had ik de gelegenheid om te vragen hoe dat komt.

Het kan toch niet dat de wereld in 7 dagen ontstaan is,
en dat Jezus over het water loopt.
Ik kon haar daarin alleen maar bevestigen.
Ze is erg geïnteresseerd in wetenschap, dus dat ze erover nadenkt, is alleen maar positief.

Wat hebben profeten dan wel te vertellen?
En hoe kunnen we onheilsprofeten onderscheiden van andere?

Is iemand als Julian Assenge van Wikileaks een profeet van deze tijd?
In ieder geval is hij iemand die durft te zeggen waar het fout loopt,
zo bracht hij een publicatie van documenten over de militaire operaties in Irak en
Afghanistan.
Daar waren de VS op zijn zachtst gezegd niet gelukkig mee.

Is zo iemand een profeet van deze tijd?
Of zijn mensen die spreken over de klimaatverandering en de zware gevolgen ervan
enkel maar onheilsprofeten?

Voor ons, Christenen kan het helpen
als we ons laten aanspreken en door de verhalen uit de Bijbel te vertalen naar onze
tijd en onszelf laten bevragen: waar ben ik mee bezig?
En waarom doe ik dat?
Dat die verhalen moeten verteld en meer nog: moeten vertaald worden,
blijkt maar al te zeer uit de reactie van onze kleindochter
en met haar van vele anderen, die het misschien niet zeggen.

En dan nog:
want waarom reageren de stadsgenoten van Jezus zo negatief op wat Hij zegt.
Ze kennen hem en verwachten niet van Hem dat Hij meer is van zij zelf.
Maar wellicht gaat het ook om wat hij verkondigt:
een God van liefde en vrede,
die aan de mensen vraagt dat zij ook liefde en vrede zijn,
en ook barmhartigheid, nederigheid en vergevingsgezindheid.

Eenvoudige woorden, maar moeilijk om in praktijk om te zetten,
begrippen die misschien een andere levenshouding vragen.

En dan hoor ik iemand van onze geloofsgemeenschap graag zeggen:
als wij niet op zondag samenkomen, waar horen we die boodschap nog wel?

En dan helpt het wanneer we voelen dat we dit niet alleen moeten doen
en we elkaar telkens weer – al is het door onze aanwezigheid –
oproepen het te proberen.

Kortom:

We hebben ze nodig: profeten die onze ziel in beweging houden,
die ons bevragen en de goede richting wijzen.

Of beter nog: zouden wij die profeten zijn?

Ik hoop stilletjes dat onze kleindochter
meer en meer in de wonderen van het leven kan gaan geloven,
wie weet ontdekt ze dan ook dat die liefde zo groot is,
en ... dat wetenschap en geloven goed samen kunnen gaan.